

[Borgbjerg.]

mente — og det lød jo formelt ganske plausibelt —, at naar Forslaget gaar ud paa, at en Kapital, anbragt med ringe Udbytte, skal have Skattelettelse, gælder det i lige Grad Landbrugs- og Byerhverv. Realiteten er jo den, at en Kapital, anbragt i et industrielt eller kommercielt Foretagende, ikke varigt kan anbringes med saa lavt Udbytte, for saa forsvinder Foretagendet, hvorimod en Kapital kan anbringes temmelig langvarigt i en stor Landejendom. Det er netop Forskellen. Den højtærede Finansminister kan ikke bestride, at dette Lovforslag, navnlig som det nu er formet, i første Linie vil komme den store Formue til gode, som er anbragt i den store Landejendom.

Den højtærede Minister siger, at der er jo ingen Frygt for, at Aktieselskaber, som havde henlagt en Del af deres Kapital til Reserverfonden, paa ny skulde give sig til at uddele denne Reserverfond til Aktionærerne. Men saa vil der heller ingen Fare være ved dog at sikre sig mod noget saadant. Vi har jo haft temmelig horrible Eksempler paa, hvad der har kunnet finde Sted, og jeg havde ved første Behandling Lejlighed til at pege paa visse saadanne Eksempler. Naar der ingen Fare eller Frygt er, hvorfor i Alverden modsætter Ministeren og Flertallet sig saa den Ændring, som Finansminister Bramsnæs foreslog, at hvis det nu alligevel skulde finde Sted, at man, efter at have sparet betydeligt i Skat ved at henlægge større eller mindre Dele af Indkomsten til Reserverfonden, saa paa ny giver sig til at uddele denne Reserverfond, saa skal disse Penge beskattes fuldt ud? Hvorfor modsætte sig det? Vi har den nuværende Regel om Halvdelen, men hvorfor modsætte sig, at den skærpes, her, hvor vi beskæftiger os med at lette Aktieselskabernes Stilling yderligere med det Formaal at begunstige Opsparing, Konsolidering? Hvorfor ikke gaa til en Sikring deraf, saa vidt det overhovedet er Lovgivningsmagten muligt?

Den højtærede Finansminister sagde, at de Oplysninger, vi havde begæret, og som vi allerede havde faaet — ja, de foreslaa altsaa, efter at jeg var gaaet paa Talerstolen her —, var uden Betydning. Det kan jeg ikke erkende. Naar vi i Udvalget havde faaet Meddelelse om, hvordan Regeringens oprindelige Forslag vilde virke overfor de 10 største Aktieselskaber her i Landet, maatte det dog ogsaa have Betydning — netop for Bedømmelsen af, hvad disse Ændringer betyder — at faa

at vide, hvordan det nu foreliggende Forslag vil virke overfor disse 10 store Aktieselskaber.

Disse Oplysninger har vi nu faaet, og da jeg gik ned fra Talerstolen før, fik jeg Lejlighed til at se dem igennem. Jeg skal naturligvis ikke nævne Navne — det er fortrolige Oplysninger, og det er i Skatteloven forbudt at opgive Meddelelser fra de enkelte Selskaber —, men kun i Almindelighed sige, at vel bliver den Lettelse, som nu foreslaas, ikke saa stor som den efter Ministerens oprindelige Forslag — denne var ogsaa ganske overvældende for enkelte Aktieselskaber —, men dog bliver der for adskillige af dem meget væsentlige Lettelser tilbage.

For et stort, koncessioneret Aktieselskab bliver Lettelsen nu, hvis disse Ændringsforslag gaar igennem, ca. 50 000 Kr., for et andet stort, koncessioneret Selskab 25 000 Kr.; der er her Tale om koncessionerede Selskaber, altsaa i Virkeligheden Monopolselskaber. For et stort landbrugsindustrielt Foretagende bliver Skattelettelsen mellem 30 000 og 40 000 Kr., for et stort, almindeligt industrielt Foretagende 100 000 Kr. Disse Oplysninger har dog virkelig Betydning; de viser, at her stadig er Tale om en meget væsentlig Skattelettelse for de største og rigeste Selskaber her i Landet og en Lettelse, som — det er jo Meningen — vil vokse med Aarene, hvis Selskaberne henlægger mere til Reserverfonden.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard sagde, at vel vil Forslaget, som det nu foreligger, ikke opmuntre til Opsparing. Ja, men det er rigtignok en meget væsentlig Fejl ved det, eftersom hele Agitationen og en væsentlig Del af Begrundelsen netop var, at man skulde opmuntre til Opsparing. Det vil det ikke, det erkender det ærede Medlem, men det vil forhindre Opsparing. Jeg henviser atter til Professor Warmings Artikel, i hvilken han, Nationaløkonomen, netop gør gældende, at det heller ikke en Gang vil have denne Virkning.

Naar det ærede Medlem Hr. Korsgaard derefter talte om, at det kunde ikke nytte, om det konservative Folkeparti havde indtaget en anden taktisk Stilling her, for dette Parti kunde jo ikke stole paa Socialdemokratiet, vi vilde svigte det konservative Folkeparti — det var de Ord, det ærede Medlem brugte —, saa vil jeg dertil sige, at det er jo en fuldkommen Misforstaaelse af Stillingen. Det konservative Folkeparti skal aldeles ikke stole paa Socialdemokratiet, og der er fra vor Side